

A man and a woman are smiling and embracing each other in a lush green forest. The man is wearing a grey sweater with dark horizontal stripes and a dark scarf. The woman is wearing a blue top and a thick, light-colored knitted scarf. The background is filled with tall trees and dense foliage, with sunlight filtering through the leaves.

JUBILEUM- OMNIBUS 131

HENNY THIJSSING-BOER – GERDA VAN WAGENINGEN
HETTY LUITEN – JAAP VAN DEN BEUKEL
INA VAN DER BEEK

JUBILEUMOMNIBUS 131

JUBILEUMOMNIBUS 131

HENNY THIJSSING-BOER
De geur van heimwee

GERDA VAN WAGENINGEN
Gelukkig begin

HETTY LUITEN
Double Date

JAAP VAN DEN BEUKEL
Chocolaatjes

INA VAN DER BEEK
Verrassing!

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020534658
NUR 344

© 2015 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Indrukmakers B.V.

Oorspronkelijke uitgave *De geur van heimwee* © 1999, VCL-serie
Oorspronkelijke uitgave *Gelukkig begin* © 2001, Spiegelserie
Double Date © 2015, Uitgeverij Zomer & Keuning/Erven Hetty Luiten
Chocolaatjes © 2015, Uitgeverij Zomer & Keuning
Verrassing! © 2015, Uitgeverij Zomer & Keuning

Alle rechten voorbehouden

HENNY THIJSSING-BOER

De geur van heimwee

HOOFDSTUK 1

Het hotel had een uitstekende naam, de kamers waren zeer luxueus ingericht, de gasten werden met de nodige egards behandeld en als het ware in de watten gelegd. Dat kon je van de kamermeisjes niet zeggen, bedacht Kelly Kalkhoven ietwat cynisch. Voor haar en haar collega's was het onafgebroken rennen en vliegen en al waren ze aan het eind van de ochtend bijna te moe om het ene been voor het andere te zetten, toch moesten ze jegens de gasten vriendelijk en voorkomend blijven. Zij had het er moeilijk mee om een opgewekte lach om haar mond te leggen, als er laatdunkend op haar werd neergekeken, wat helaas voorkwam. Zij noemde ze 'kakkers' die een kamermeisje beoordeelden op het werk dat ze deed en haar het etiket 'ondergeschikte' opplakten. Ze had een gruwelijke hekel aan dat soort snobs; onlangs had een mevrouw het gewaagd om haar met een irritant hautaine blik een gulden in de hand te drukken. 'Koop er maar iets lekkers voor,' had ze met een beminlijk lachje gezegd. Snapte zo'n mens dan niet dat je voor een gulden nog geen kroket uit de muur kon trekken? Omdat de gast nu eenmaal koning was, had ze met een beleefd kniebuiginkje bedankt voor de fooi. Gelukkig waren er ook andere mensen, anders zou ze dit werk niet vol kunnen houden. Een al ouder echtpaar, mensen die zij voor haar gevoel opa en oma zou kunnen noemen omdat het gewoon regelrechte schatten waren, ging 's ochtends pas naar de eetzaal nadat het een praatje met haar had gemaakt. Die mensen hadden behoefte aan een gezellig babbeltje en stonden er niet bij stil dat een kamermeisje de verloren gegane tijd later op een drafje moest inhalen. Hetzelfde gold voor meneer Van Leeuwen die op kamer 106 logeerde. Hij was afgelopen maandag gekomen en zou tot vrijdag blijven. Van de vaste staf had ze gehoord dat zijn voornaam Arnold was en dat hij een topfunctie bekleedde bij een grote verzekeringsmaatschappij. Ze had mevrouw Jansma, die aan het hoofd stond van de schoonmaakploeg, een beetje over hem uitgehooft en zo was ze erachter gekomen dat meneer Van Leeuwen

regelmatig een vijf dagen durend, internationaal congres bijwoonde en dat hij dan telkens in dit hotel logeerde. Hij was een zogenoemde vaste gast en hij scheen behoorlijk goed in de slappe was te zitten. Dat laatste interesseerde haar geen biet, verder was ze razend nieuwsgierig naar de man. Ze vond hem een boeiende persoonlijkheid op wie ze best verliefd zou kunnen worden, bedacht ze inwendig gischelend.

Kelly sopte een wastafel en bleef in gedachten met Arnold van Leeuwen bezig. Ze vond hem een uitgesproken knappe man, hij had een normaal postuur, donker haar en bruine, levendige ogen. Hij had iets aristocratisch over zich. Maar als hij tegen haar praatte en lachte, leek hij niet op een aristocraat in een altijd onberispelijk zittend driedelig kostuum, maar was hij plotseling een heel ander mens. Misschien hoorde dit bij zijn karakter en was hij in wezen een man van uitersten. Ze zou dolgraag alles over hem willen weten en was nu al blij dat ze hem zo dadelijk weer zou zien en spreken. Waarschijnlijk haastte ze zich daarom zo om deze kamer klaar te krijgen. Want hierna was zijn kamer aan de beurt. Hij gebruikte het ontbijt op zijn kamer. Ze hoopte dat hij, net als de vorige twee ochtenden, tegen haar zou zeggen: ‘Kom binnen en ga je gang. Je stoort mij niet, ik hou ervan om tijdens het ontbijt tegen iemand te kunnen praten.’ Zij en haar collega’s hadden de opdracht zich jegens dit soort gasten geduldig en vooral belangstellend en vriendelijk te gedragen. De tijd die ermee gemoeid was, moesten ze naderhand maar zien in te halen, een stapje harder lopen kon geen kwaad. Normaliter was zij het niet eens met deze stellingname, maar als het meneer Van Leeuwen betrof had ze er geen moeite mee. Voor een praatje met hem liep ze naderhand graag het vuur uit haar sloffen. Gisteren had hij geïnformeerd hoe zij heette en nadat ze haar naam had genoemd, had hij belangstellend gevraagd of het een verzonnen naam was, of was ze naar iemand vernoemd? Ze had toen verteld dat ze vernoemd was naar haar grootvader die Knelis had geheten. ‘Ik mag van geluk spreken,’ had ze lachend gezegd, ‘dat mijn ouders modern van opvattingen

waren en met de tijd meedingen, anders zouden ze me Knelske hebben genoemd. Bij ons, in de dorpen op het hogeland van Groningen, zijn genoeg oudere vrouwen die de naam Knelske dragen. Ik moet daar toch echt niet aan denken!

Hij had in volle ernst zijn mening gegeven. ‘Die afgestomp- te naam zou niet bij jou passen, daar ben je te mooi, te sprankelend voor, Kelly!’

Hij vond haar dus mooi, zelfs sprankelend! Omdat ze zelf wel beter wist, hechtte ze er weinig waarde aan en had ze het als een lief bedoeld complimentje in ontvangst genomen. Ziezo, nu nog even de vloer van de badkamer doen, schone handdoeken neerleggen en de prullenbakken legen. Dan was ze hier klaar en kon ze naar de kamer waar een man logeerde die haar op zo’n merkwaardige manier boeide, dat het bijna leek op liefde op het eerste gezicht!

Kelly haastte zich en had er geen idee van dat Arnold van Leeuwen al een paar keer een blik op zijn horloge had geworpen. Hij schonk zich nog eens een kop thee in, smeerde en belegde zijn tweede bruine boterham en onderwijl vroeg hij zich af waar ze bleef; dat ongekend mooie kamermeisje over wie hij vannacht had gedroomd. Het was een plezierige droom geweest die, wat hem betrof, werkelijkheid mocht worden. Want wat was er nou mooier voor een man dan te mogen slapen met zo’n verrukkelijk bekoorlijk wezentje in zijn armen! Hij had heel wat vrouwen gezien en gekend, maar niemand van hen kon qua schoonheid tippen aan de kleine, parmantige Kelly Kalkhoven. Ze had een slank figuurtje met perfecte vrouwelijke rondingen. Haar glanzende haar dat in een zogenaamde boblijn was geknipt, was dik en honingblond. Ze had een volle mond, een klein neusje en gewoonweg prachtige ogen. Die waren amberkleurig, als een glas cognac dat fonkelt in het kaarslicht. In tegenstelling tot de kleur van haar haar waren haar wenkbrauwen en oogharen heel donker, wat haar een zeer opvallende en heel aparte uitstraling gaf. Kelly Kalkhoven was in zijn ogen een begeerlijk wezentje, dat ze geen ring aan haar vinger droeg, verbaasde hem. Gisteren had ze hem zelfs ver-

steld doen staan! Die ochtend had hij zijn kamer verlaten en haar op de gang zien staan, in druk gesprek met een Engelsman. Ze had hem niet opgemerkt; in het voorbijgaan had hij echter gehoord dat ze de man in vloeiend Engels te woord stond. Voor een eenvoudig kamermeisje vond hij dat nogal opmerkelijk en straks, beloofde hij zichzelf, zou hij haar daar eens over polsen.

Niet veel later hoorde Arnold een bescheiden kloppje op zijn kamerdeur. 'Kom binnen.'

Kelly stak haar hoofd om het hoekje van de deur en net als de vorige keren zei ze beleefd: 'Goedemorgen, meneer Van Leeuwen. Ik zie dat u nog niet klaar bent met het ontbijt, zal ik eerst een andere kamer gaan doen?'

'Nee, nee, kom verder. Je stoort me allerminst, ik zou het zelfs prettig vinden als je een kopje thee met me dronk!'

Kelly bloosde licht. 'Dank u wel voor de vriendelijke uitnodiging, maar vanwege de wetten en bepalingen die wij van hogerhand krijgen opgelegd, kan ik er niet op ingaan. Het spijt me...'

Kelly liep naar het brede bed en haalde het af. Arnold zei lachend: 'Ik kan me wel iets voorstellen bij de verboden van jullie baas. Hij ziet het drinken van een onschuldig kopje thee met een van de gasten, eindigen in heel iets anders. Dat zou best kunnen gebeuren, maar was allerminst mijn bedoeling. Ik hoop dat je me op mijn woord van eer gelooft?'

'Daar kunt u gerust op zijn,' antwoordde Kelly en terwijl ze druk bezig bleef, voegde ze eraan toe: 'Ik ben geen groentje meer, 'k heb in de loop der jaren wel een beetje mensenkennis opgedaan.'

Arnold leunde achterover tegen de hoge rug van zijn stoel, hij volgde haar bewegingen, die hij sierlijk vond, en vroeg op de man af: 'Hoe oud of liever gezegd, hoe jong ben jij, Kelly? Ik weet dat je een dame niet naar haar leeftijd mag vragen, maar tijdens dit onderonsje mag ik de etiquette wel een beetje schade toebrengen.'

'Ik ben zesentwintig jaar, en ik heb er absoluut geen moeite mee om dat te verklappen.' Kelly zond hem een open, spontane lach.

Arnold lachte eveneens. ‘Het zijn over het algemeen oudere vrouwen die hun rimpels onder een laag make-up proberen te verbergen, die hun leeftijd angstvallig geheimhouden. Ik ben achtendertig, bijna oud vergeleken met jou: een prachtige bloem in de knop!’

‘U vleit me.’ Kelly waaierde handig een schoon laken over het matras uit en stopte het zorgvuldig in. Hoewel de routine ervan Arnold niet ontging, kon hij niet nalaten op te merken: ‘Ik vind jou helemaal geen type voor een kamermeisje. Waarom doe jij dit eenvoudige werk, Kelly?’

Ze strekte haar rug en keerde zich naar hem toe. En schouderophalend zei ze niets dan de waarheid: ‘Ik vertik het om mijn hand op te houden voor een uitkering. En aangezien er toch brood op de plank moet komen, zit er voor mij niets anders op dan dit werk te doen. Eerlijk gezegd haat ik het, maar het is gelukkig maar voor tijdelijk, ik ben invalhulp voor de drukke zomermaanden. Als die voorbij zijn, zal ik via het uitzendbureau weer naar een ander baantje op zoek moeten. Zo simpel ligt dat voor mij.’

Arnold keek haar opmerkzaam aan. ‘Voor mij niet, ik kan je namelijk niet helemaal volgen. Je vertikt het om je hand op te houden, hoe moet ik dat invullen? Of...’

Hier onderbrak Kelly hem. ‘Na de mavo en de havo heb ik de pabo gedaan. Ik loop al drie jaar met mijn diploma op zak, maar behalve tijdens de stageperioden, heb ik niet voor de klas gestaan. Ik solliciteer zo veel ik kan, maar ik kom gewoon niet aan de slag. Er is een abnormaal overschot aan onderwijskrachten, de ouderen blijven zitten waar ze zitten, de jongere garde heeft geen schijn van kans. Het is om moedeloos van te worden.’ Alsof ze dat laatste wilde onderstrepen, slaakte ze een diepe zucht, waarna ze de kussens van schone slopen voorzag.

Arnold zei wat hij onlangs in de krant had gelezen. ‘Als je de voorspellingen mag geloven, zal er eind jaren negentig een schrijnend tekort zijn aan leraren en leraressen in met name het basisonderwijs.’

Kelly merkte niet dat ze vinnig uitviel. ‘Ja nou, daar heb ik wat aan! We leven nu in 1991, het zou dus betekenen dat ik

nog acht jaar geduld moet hebben! Dat kan ik echt niet opbrengen, meneer Van Leeuwen. Ik weet nog niet precies wat ik ga doen. Soms denk ik erover om in de avonduren weer te gaan studeren. Ik zou bijvoorbeeld een akte Engels of Frans kunnen halen. Misschien laat ik me mettertijd wel helemaal omscholen en word ik kinderverzorgster. Want hoe het me tegenwoordig ook tegenzit, ooit zál en wíl ik iets met kinderen gaan doen. Daar ben ik nou eenmaal voor in de wieg gelegd,' besloot ze.

Arnold knikte alsof hij er alles van begreep. Hij smeerde een beschuitje, nam er een hap van en vroeg: 'Wat doet je vader voor de kost, uit wat voor milieu kom jij, Kelly?'

Zij glimlachte en terwijl ze de sprei over het bed trok, vertelde ze: 'Mijn vader werkt als timmerman in de bouw. Het is bij ons thuis nooit een vetpot geweest, toch ben ik niets tekortgekomen. Zeker geen liefde, aandacht en goede zorgen.'

'Dat is mooi, heb je broers en zusters?'

'Nee, ik ben enig kind, maar gelukkig niet verwend!' Kelly lachte olijk.

Arnold was de ernst zelve toen hij opmerkte: 'Dat blijkt wel, want anders was jij niet zo'n doorzetster geworden. Ik neem mijn petje voor je af, dat je zo keihard werkt, in plaats van gratis en voor niks een uitkering op te strijken. Dat getuigt van een sterk karakter en daar heb ik alle waardering voor! Je had het zo-even over op een dorp op het hogeland, woon je daar nog?'

Kelly schudde haar hoofd. 'Ik kom vanzelfsprekend regelmatig in het dorp als ik bij mijn ouders op bezoek ben, maar ik woon hier in de stad Groningen. Nog altijd op mijn voormalige studentenkamer, omdat ik nog te weinig geld bij elkaar heb gesprokkeld om een eigen flatje in te richten. Ik vertrouw er maar op dat alle goede dingen langzaam komen. Eens zal voor mij het tij toch moeten keren?'

'Dat is te hopen, ik heb begrepen dat je niet op je ouders kunt terugvallen wat betreft een ondersteuning in je financiën. Maar misschien zit je vriend wat ruimer bij kas en kan hij je helpen?'

Kelly had er geen idee van dat ze werd uitgehoord, ze merkte wel dat Arnold van Leeuwen haar naar de aangrenzende badkamer volgde. Hij stond tegen de deurpost geleund en keek toe hoe zij het bad uitsopte en droogde, en zonder van haar werk op te kijken beantwoordde ze zijn vraag.

‘Dat zou zo gek nog niet zijn, maar ik heb geen vriend, ik ben volkomen op mezelf aangewezen. Maar daar ben ik niet rouwig om, het past me momenteel best.’

Arnold trok verbaasd zijn wenkbrauwen op. ‘Ik kan me moeilijk voorstellen dat zo’n mooie vrouw als jij alleen door het leven gaat. Hoe komt dat zo, heb je soms een afkeer van het mannelijk geslacht?’

Kelly richtte zich op en lachte naar hem. ‘Integendeel, ik vind mannen de meest boeiende wezens die er bestaan.’ Na even nadenken voegde ze eraan toe: ‘Ik heb drie jaar lang een relatie met een jongen gehad. Hij heet Wilbert Wever, hij is twee jaar ouder dan ik en is politieagent. In het begin was het koek en ei tussen ons, op het laatst wilde het niet meer boteren. We waren blijkbaar op elkaar uitgekeken en in goed overleg hebben we er een punt achtergezet. Wilbert woont inmiddels alweer een jaar samen met een ander meisje, ik wil voorlopig van mijn vrijheid genieten. Ik hoor mezelf opeens praten,’ merkte ze licht blozend op, ‘het is helemaal niets voor mij om me zo gemakkelijk bloot te geven aan een vreemde.’ Alsof ze ermee wilde aangeven dat ze meer dan genoeg over zichzelf had verteld, liet ze er in één adem op volgen: ‘Ik ben nu bijna aan het stofzuigen toe, ’k hoop dat het lawaai ervan u niet stoort?’

Arnold maakte zich los van de deurpost en trok een gezicht. ‘Ik heb een broertje dood aan het geluid van een stofzuiger, dus ik ben weg!’ Met een blik op zijn horloge mompelde hij in zichzelf. ‘Ik moet me trouwens haasten, wil ik op tijd aanwezig zijn.’ Hij nam zijn attachékoffertje en verliet zonder groet de kamer.

Ergens ben je toch een rare snijboon, dacht Kelly toen de kamerdeur achter hem dichtviel. Het ene moment gedroeg hij zich gemoedelijk, bijna amicaal, vervolgens leek hij de aristocraat die een kamermeisje geen blik waardig keurt.

Nou ja, hij deed maar, zij had niets met hem te maken. Dat hij haar op een merkwaardige manier boeide, hoefde geen mens te weten. En dat ze het zich inbeeldde dat ze verliefd op hem was, mócht geen sterveling weten. Kelly trok de stofzuiger driftig achter zich aan. Op dat moment was Arnold van Leeuwen bij de uitgang van het hotel aangekomen en deed een inval hem ter plekke stilstaan. Had de bekoorlijke Kelly niet gezegd dat ze het werk van kamer-meisje haatte? Dit was zijn kans, die mocht hij niet voorbij laten gaan! Dat wondermooie meisje keek tegen hem op en als hij zich niet vergiste, was ze bovendien een beetje verkikkerd op hem. Beter kon het niet! Hij glimlachte vergezocht, keerde zich om en even hierna stapte hij weer in de lift die hem naar boven bracht.

Kelly had hem niet binnen horen komen, ze stond met haar rug naar hem toe en schrok toen de stofzuiger opeens zweeg. Een moment dacht ze aan een stroomstoring, tot ze zijn stem hoorde en zich naar hem toekeerde. ‘Met een voetbeweging heb ik de lawaaimaker het zwijgen opgelegd,’ zei hij breed lachend. ‘Ik was al bij de uitgang toen me iets te binnen schoot. Dat kan en wil ik niet in een paar woorden uit de doeken doen, maar tijdens een gezellig etentje.’ Kelly begreep pas waar hij heen wilde, toen hij verderging. ‘Jij wilde daarstraks geen kopje thee met me drinken, maar het dinertje dat ik je hierbij aanbied, mag je niet afslaan! Ik ben het gewend om zakelijke beslommeringen tijdens een etentje te bespreken, daarom kan ik er nu niet verder op ingaan.’ Hij noemde de naam van een vooraanstaand restaurant en besliste ietwat arrogant: ‘Ik verwacht je daar vanavond tegen acht uur.’

Hij had haar volkomen overrompeld en even stond Kelly dan ook met de mond vol tanden, vervolgens kwam ze in ’t geweer. Ze trok een hoogmoedig gezicht en zei effen: ‘Ik hou er niet van dat er domweg over mij beslist wordt, meneer Van Leeuwen. U vraagt zich helemaal niet af, of ik vanavond wellicht iets anders te doen heb en of ik wel zin heb om met u te gaan dineren. Zoals ik geen kop thee met u kon drinken, zo is het ook verboden om uit te gaan met

een van onze gasten. Ik wil hiermee zeggen dat ik ook een stem heb, meneer Van Leeuwen.' Ze lachte vriendelijk, maar in haar amberkleurige ogen lag een blik van verzet.

Die stond Arnold niet aan, maar dat liet hij niet merken. Hij kwam een stap dichterbij, legde een vinger onder haar kin en hief haar gezicht naar hem op. Ietwat spottend zei hij: 'O, jij dom provinciaaltje, begrijp je dan niet dat ik je een baan wil aanbieden waar jij, vanwege het salaris, u tegen zult zeggen?! Tot vanavond, dan praten we verder. Dag, Kelly!' Voor de tweede keer die ochtend keerde hij zich om en verliet de kamer.

Kelly keek hem verbouwereerd na en nadat ze diep adem had gehaald, mompelde ze voor zich uit: 'Ik zal er zijn.' Uit pure nieuwsgierigheid, bedacht ze, zal ik op tijd aanwezig zijn. Dat hij haar een baan wilde aanbieden, nam ze vooralsnog met een korreltje zout, maar dat ze met hem aan tafel zou zitten, lokte haar. Een avondje uit kon geen kwaad, zeker niet als haar gezelschap bestond uit een boeiende man die op de een of andere, onverklaarbare wijze iets met haar hart uitspookte... Kelly Kalkhoven verliefd; dat was wel het nieuwste van het nieuwste, want na de breuk met Wilbert had ze zichzelf beloofd de mannen voorlopig op veilige afstand te houden. Ze lachte zuurzoet om het malle roffeltje dat haar hart sloeg en ernstig vermaande ze zichzelf: laat je verstand niet ook met je op de loop gaan, maar laat het vanavond aan het woord! Vergeet geen moment dat je met je zesentwintig jaar geen groentje meer bent en zéker geen dom provinciaaltje!

Die avond stond Kelly besluiteloos voor de kast waarin haar zomergarderobe hing. Nou ja, garderobe? dacht ze smalend. Aan broeken en rokken met leuke dingen erop had ze geen gebrek, maar dat was te gewoontjes. Naast een man in een onberispelijk driedelig kostuum moest ze iets gepast dragen. Haar oog viel op de zeegroene japon die ze nog maar eenmaal gedragen had, omdat die naar haar smaak veel te chic was voor alledag. Ze had hem het vorige jaar gekocht voor de trouwdag van haar toenmalige hartsvriendin, Willemijn... Vreemd eigenlijk, mijmerde ze staand voor de

kast, dat zo'n hechte vriendschap toch zomaar kon verwateren. Willemijn was na haar trouwen met haar kersverse man Harry de Winter naar het buitenland vertrokken. In het begin hadden ze elkaar om de haverklap gebeld en geschreven, totdat zij, Kelly, in de gaten kreeg dat het halsstarrig proberen contact te onderhouden grotendeels van haar kant kwam. Ze had toen een afwachtende houding aangenomen die haar de realiteit toonde: Willemijn had ginds haar eigen leven, voor haar hartsvriendin van weleer bleef geen ruimte over. Ze wist dat het geen opzet was, maar de gewone gang van zaken. Met andere vrienden en vriendinnen ging het immers net zo! Zodra er sprake was van een relatie, had men de alleenstaande Kelly niet meer zo nodig. Het was hard, maar wel te begrijpen. Toen Wilbert en zij nog een paar waren, hadden ze immers ook genoeg aan elkaar en vaak geen zin om iemand op sleeptouw te nemen. Bij inmiddels getrouwde stellen vond de man het niet leuk of gezellig als zij alleen op bezoek kwam, en zo kon ze nog wel een rij voorbeelden aanhalen. In het studentenhuus waren de vroegere studiegenoten allang vertrokken, de nieuwkomers waren vergeleken met haar jonge broekjes die net kwamen kijken. Ze kon het met iedereen goed vinden, maar vriendschapsbanden werden er niet aangeknoopt. Ze stond een beetje alleen en daarom ging ze bijna ieder weekeinde naar haar ouders op het dorp. Dat kende ze vanzelfsprekend op haar duimpje, maar dezelfde moeilijkheid deed zich er voor: de kinderen met wie ze op de lagere school had gezeten, waren volwassen en leefden hun eigen leven. Kelly Kalkhoven was in het dorp een bekende, maar omdat ze bij aanvang van haar studie al in de stad op kamers was gaan wonen, was ze haar leeftijdgenoten van vroeger ontgroeid. Het is niet anders, dacht ze berustend, waarna ze zich weer concentreerde op de zeegroene japon. De kleur stond haar bijzonder goed, wist ze zelf, en de jurk was op zich al een blikvanger. Het lijfje zat strak als een tweede huid, even over de heupen waaierte de rok een beetje klokkend uit tot net op de knie. De hals was voor en achter pikant, maar net niet te diep uitgesneden, de manchetten van de dunne, door-

zichtige mouwen vielen in een punt op haar polsen. Ze had er destijds schoenen bij gekocht in vrijwel dezelfde kleur, evenals een klein schoudertasje met een goudkleurig hengsel. Het was zonder meer een chic geheel, ze vroeg zich bezorgd af of het voor vanavond niet té chic was. Kon ze het maar even met iemand overleggen, maar Anneke, die naast haar op een kamer woonde, was pas achttien. Zij droeg enkel spijkerbroeken en uitgaande van haar smaak, zou Anneke de japon beslist truttig vinden. De overige kamergenoten waren jonge jongens die wel iets anders aan hun hoofd hadden dan het beoordelen van een jurk. Jawel; ze zou mam kunnen bellen, maar zij zou eerst willen weten voor welke gelegenheid haar dochter zich zo moest optutten. 'Ik ga uit eten met een gast van het hotel, mam! Met een man van achtendertig jaar op wie ik stilletjes verliefd ben!' Ach heden, de schrik zou mam subiet om het hart slaan en ze zou ogenblikkelijk wijzen op de gevaren des levens, waar een jong meisje aan blootstaat. Mam was een regelrechte schat, ze vergat echter maar al te vaak dat haar dochter niet meer het jonge kind van weleer was, maar een volwassen vrouw die haar eigen boontjes kon én wilde doppen. Nou, ze zou de knoop maar doorhakken en straks in het groen verschijnen. Meneer Van Leeuwen was per slot van rekening niet zomaar iemand en de naam van het restaurant gaf al aan dat spijkerbroeken uit den boze waren. Vervelend dat ze zich opeens zo opgejaagd voelde, net alsof de zenuwen haar de baas werden. Het was ook niet niks, vond ze, om uit eten te gaan met een man die ze amper kende. Ze had hem van alles over zichzelf verteld, maar van hem wist ze zo goed als niets. Vanavond zou ze zich een beetje gereserveerder gedragen en proberen wat meer over hem te weten te komen. Zou hij echt een baan voor haar weten...? Hij leek haar geen man om dat zomaar te zeggen, stel nou toch eens dat het geluk met haar was! Als zakenman had meneer Van Leeuwen vanzelfsprekend overal connecties, misschien was het hem opeens te binnen geschoten dat een bevriende relatie in het onderwijs zat! Als hij haar een kruiwagen aanbood, zou ze hem daar eeuwig dankbaar voor blijven!

Deze vurige hoop verdreef Kelly's zenuwen en klokslag acht uur stapte ze als de zelfbewuste vrouw die ze in wezen was, het restaurant binnen. Haar werkelijk prachtige ogen zochten en vonden het tafeltje waaraan Arnold zat. Hij stak zijn hand naar haar op en kwam op haar toelopen om haar te verwelkomen. Hij was niet de enige wiens adem van bewondering in zijn keel stokte, het viel iedereen op dat er een persoonlijkheid was binnengekomen, die met recht van spreken een schoonheid mocht worden genoemd. Mensen die Kelly Kalkhoven persoonlijk kenden, wisten echter dat het allermooiste bij haar vanbinnen zat. Kelly vond zichzelf allesbehalve mooi en daardoor liep ze niet naast haar schoenen van ijdelheid en straalde ze een ongekunstelde, natuurlijke schoonheid uit.

Arnold legde hoffelijk een hand tegen haar rug, leidde haar naar het tafeltje en onderwijl zei hij uit de grond van zijn hart: 'Je ziet er werkelijk betoverend uit, Kelly! Ik wil je bedanken voor de moeite die je deed voor mij.' Tsjonge, wát een allure, dacht hij vol bewondering bij zichzelf, met zo'n beeldschone vrouw zou hij geen gek figuur slaan! Hij dacht aan de vele recepties die hij graag bijwoonde en wist opeens heel zeker dat hij het plan in zijn hoofd gestalte moest geven.

Nadat Arnold had verteld dat ze geen menu hoefde uit te zoeken, omdat hij het beste van het beste al had besteld, spraken ze onder het genot van een heerlijke wijn een poosje over koetjes en kalfjes. Het was Kelly al veel eerder opgevallen dat hij geen ring droeg, maar dat wilde niet meteen zeggen dat hij een vrij man was, vond ze nu. Het was best mogelijk, dat hij zijn trouwring aan een gouden ketting om zijn nek droeg. Dat kon ze niet zien, want hij droeg een hagelwit overhemd met een stropdas die perfect paste bij het lichtgrijze zomerkostuum, dat hem veel vlotter stond dan het saaie, oerdegelijke driedelige pak waarin zij hem tot nu toe had gezien. Kelly schrok op uit haar gemijmer toen ze

Ze bloosde van schaamte en verontschuldigde zich haastig. 'Sorry, ik droomde even weg...'

Arnold glimlachte vertederd. ‘Waar dacht je aan?’

Kelly besloot eerlijk te zijn. ‘Ik miste een trouwring aan uw vinger en vroeg me af of u die misschien ergens verborgen bij u draagt.’

Er trok een schaduw over het lachende gezicht van zo-even, toen hij antwoordde. ‘Mijn vrouw is drie jaar geleden overleden. Ik draag haar ring in mijn hart.’

‘Het spijt me dat ik ernaar vroeg... Het moet erg pijnlijk zijn voor u.’ Op dat moment zwegen ze allebei, want het voorgerecht werd geserveerd.

Toen de ober hen weer alleen liet, boog Arnold zich over de tafel naar haar toe. ‘Zou het niet veel gezelliger zijn als jij mij ook tutoyeerde, Kelly? Ik mag dan jaren ouder zijn, toch zou ik het bijzonder op prijs stellen als jij me Arnold wilt noemen.’

‘Ja, dat is goed.’ Ze glimlachte naar hem.

Na een korte stilte kwam Arnold terug op het voorgaande gesprek. ‘Het is drie jaar geleden, de tijd heeft de pijn van toen verzacht. Maar het blijft moeilijk, vooral omdat ik thuis een kwajongen heb die de nodige zorg en aandacht vraagt. Vanwege mijn werk ben ik vaak van huis en dan is die bengel van me overgeleverd aan de hulp van vreemden. Dat zit me niet lekker.’

‘Dat kan ik me voorstellen,’ zei Kelly, bij voorbaat bezorgd om een jongetje dat ze niet kende. ‘Hoe oud is uw... ik bedoel, jouw zoontje?’

‘Govert is vier jaar en ontzettend druk en speels. Hij heeft veel aandacht nodig, zeker nu we in een vreemde omgeving zijn neergestreken.’ Op Kelly’s vragende blik verduidelijkte hij: ‘Ik ben ruim een maand geleden verhuisd. Van een dorpje in de Achterhoek naar een allerliefst dorp in het zuidoosten van Friesland.’

‘Zo? Dat is een hele verandering,’ merkte Kelly op.

Arnold corrigeerde: ‘Het is in alle opzichten een hele verbetering! Ons hoofdkantoor staat weliswaar in de Randstad, maar ik heb een snelle auto en bovendien is mijn positie binnen het bedrijf dusdanig invloedrijk, dat ik niet, zoals de personeelsleden, op de klok hoeft te kijken. Ik kan mijn eigen

tijden vaststellen, komen en gaan wanneer het mij belijft. Ik heb overigens niet bewust voor Friesland gekozen, het was de geheel verbouwde woonboerderij die mijn hart stal. Met gepaste trots mag ik zeggen dat het een beauty van een huis is! Het staat niet in het dorp, maar op veilige afstand, aan de rand ervan. Ik zeg bewust veilige afstand, omdat ik zeer gesteld ben op mijn privacy. Die heb ik in overloed, de naaste bureu wouen een heel eind verderop. Als ik op mijn fiets spring, zit ik binnen het kwartier midden in de bossen, en met de auto zit ik in een ommezien bij een van de vele meren die Friesland rijk is. Het allervoornaamste is echter dat ik dichter bij...' Hij zweeg abrupt en zette zijn tanden in zijn onderlip. Nu had hij zich toch warempel bijna versproken, hoe dom! Hij wierp Kelly een beminnelijke lach toe en ging verder. 'In mijn enthousiasme van het moment zou ik bijna spreken van een ideale situatie, maar dat is het helaas niet. Daar is Govert onbewust debet aan,' besloot hij met een zucht en een zorgelijk gezicht.

Kelly toonde haar meelevu. 'Ik kan me goed voorstellen dat jij rust noch duur hebt als je voor zaken van huis bent en constant bezorgd bent om je zoontje. Wie past er dan op hem, hoe is dat geregeld?'

Arnold vertelde: 'In mijn vorige woonplaats had ik een inwonende huishoudster, maar zij wilde helaas niet met me mee verhuizen. Nu heb ik een hulp voor de ochtenduren, een tuinman voor de immens grote tuin, en als ik er niet ben zorgen zij zo goed en zo kwaad als het gaat voor Govert. Het is verre van ideaal, want als hun werkuren erop zitten, moet Govert worden opgesloten tot ik thuiskom. Kun jij je daar soms óók iets bij voorstellen?' Hij keek taxerend naar haar gezicht; de verbijstering die erop tevoorschijn sprong, bezorgde hem binnenpretjes.

Kelly was meer dan verbijsterd, ze viel fel verontwaardigd tegen hem uit: 'Maar Arnold, dat is onmenselijk! Je mag zo'n klein knulletje niet in zijn kamer opsluiten, dat schaaft zijn ontplooiing, zijn gevoel, álles in en aan hem! Hier schrik ik echt van, dat mag je gerust weten, hoor!'

De felle blossen van opwinding op haar wangen ontroerden

hem, maar hij verzwegen dat wijselijk. In plaats daarvan zei hij zuchtend: 'Ik ben het volledig met je eens, maar ik sta met mijn rug tegen de muur. De jonge vrouwen van tegenwoordig peinzen er niet over om huishoudster te worden, en met liefde zorgen voor mijn kwajongen lokt blijkbaar ook niemand.' Hij sloeg zijn donkere ogen trouwhartig naar Kelly op en vertelde haar: 'Vanochtend, toen ik het hotel wilde verlaten, kreeg ik opeens een inval. Ik dacht plotseling aan een onderwijzeresje dat almaar niet aan de slag kan komen. Begrijp je al een beetje wat ik met je wilde bespreken, welk voorstel ik je wil doen, Kelly?'

Ze knikte bevestigend en zei zacht: 'Je biedt mij een baan aan als een soort kinderjuffrouw, is het niet...?' Voordat hij erop in kon gaan, voegde Kelly eraan toe: 'Ik weet niet, Arnold, of ik in de wieg ben gelegd voor huishoudster. Want daar komt het zo'n beetje op neer. Toch?'

Arnold schudde beslist zijn hoofd. 'Jij bent geen kamermeisje en zo past ook de rol van huishoudster niet bij jou. De term huishoudster is trouwens een antiek begrip dat voor mijn gevoel uit de middeleeuwen stamt. Ik zou er veel voor overhebben als jij ja zei tegen mij en Govert; je taak is dan in de allereerste plaats zorgen voor mijn ondeugende bengel. Daarnaast moet je jezelf zien als een huishoudster die erop toeziet dat het personeel de kantjes er niet van afloopt en ervoor zorgt dat de huishoudkundige kant soepel en perfect draaiende blijft.' Hij keek haar verwachtingsvol aan en toen Kelly niet meteen reageerde, noemde hij een maandsalaris dat haar van schrik en ongeloof met de ogen deed knipperen.

'Zo veel...? Dat kan ik per maand immers nooit echt verdienen?'

Arnold glimlachte mild. 'Zo praten mensen die denken dat ze elk dubbeltje daadwerkelijk met hard werken moeten verdienen. In werkelijkheid is het zo: hoe hoger de functie, hoe meer salaris, zonder je in het zweet te werken. Een leidinggevende functie als huishoudster vraagt energie en verantwoordelijkheidsgevoel, en die aspecten wil ik rijkelijk belonen. Omdat niet Jan en alleman ervoor in aanmerking

komen, maar ik een uitzonderlijk iemand zoek. Ik hoop dat je ja zegt, Kelly?’

Ze haalde haar schouders op, sneed een stukje van haar biefstuk en terwijl ze daar gedachteloos op kauwde, werkten haar hersens op volle toeren. Zodoende ontging het haar dat er in Arnolds ogen een geagiteerde blik verschenen was nu hij niet ogenblikkelijk zijn zin kreeg zoals hij gewend was. Kelly hield haar blik op haar bord gericht toen ze zei: ‘Het salaris is ontegenzeggelijk zeer verleidelijk, maar stel dat ik onverwacht toch een baan in het onderwijs kan krijgen. Dan zit ik vast aan één klein jongetje, dat risico durf ik niet goed aan. Ik hoop dat je daar begrip voor kunt opbrengen?’

Arnold had de onvrede van daarnet verwerkt en zond haar zijn charmantste lach. ‘Jij had zakenvrouw moeten worden, je bent er pienter en gewiekst genoeg voor! Het gelijk is volkomen aan jouw kant en daarom zal ik water bij de wijn moeten doen. Laten we het zo afspreken: zodra jouw droom van onderwijzeres worden werkelijkheid wordt, geef ik je eervol ontslag. We kunnen het nog eenvoudiger voor je maken door af te spreken dat je bij mij in tijdelijke dienst komt. Hoe lijkt je dit voorstel?’

‘Heel goed!’ zei ze opgelucht lachend. ‘Niet alleen voor mij, maar ook voor jou! Op deze manier kan ik ongehinderd blijven solliciteren en ondertussen kun jij uitzien naar iemand die voor vast op Govert en je huis wil passen.’

Arnold hief zijn glas naar haar op. ‘Op een prettige samenwerking! Ik neem aan dat je betoog van daarnet definitief ja betekent?’

Kelly knikte bevestigend en zei ernstig: ‘Ik zou mezelf tekortdoen als ik deze kans voorbij liet gaan. De afgelopen jaren heb ik ontegenzeggelijk veel banen gehad die niets voor me betekenden, zorgen voor Govert komt een beetje in de buurt van mijn droomwens. Ik ben nu al reuze benieuwd naar hem!’

‘Dan moet je maar gauw eens komen kennismaken,’ adviseerde Arnold en vervolgens bedisselde hij: ‘Ik ga vrijdag in de namiddag naar huis, wat let je om met me mee te gaan? Dan kun je Govert een beetje leren kennen en mijn huis

bewonderen. Als je wilt, kun je een nachtje blijven logeren en anders breng ik je dezelfde avond terug naar Groningen. Als het klikt tussen jou en mijn ondeugende bengel kunnen we afspreken wanneer je bij mij in dienst komt.'

Kelly dacht aan een klein jongetje, dat op gezette tijden in zijn kamer werd opgesloten. Er lag weerzin op haar gezicht toen ze tegen Arnold zei: 'Ik weet nu al dat ik me gelukkig zal voelen als ik dat kleine knulletje van jou onder mijn hoede mag nemen. Wat dat betreft moeten we er niet te veel gras over laten groeien. Ik sta momenteel onder contract van een uitzendbureau, maar als ik kan aantonen dat ik een behoorlijke positieverbetering kan krijgen, zal ik geen tegenwerking ondervinden. Als het aan mij ligt, kan ik volgende week bij jou beginnen.'

'Dat klinkt mij als muziek in de oren,' zei Arnold ernstig, 'ik zit werkelijk te springen om een bekwame, betrouwbare hulp. Wat kan het leven soms merkwaardig verlopen, ik vraag me af of het toeval is dat ik jou ontmoette. Ik mag je graag, Kelly!'

Ze bloosde licht toen ze bekende: 'Ik jou ook... Het is net alsof ik je al heel lang ken. Ik geloof overigens niet in toevalligheden, die zie ik als verrassingen die God altijd voor ons mensen in petto heeft. Geloof jij in God?'

Arnold haalde zijn schouders op, en maakte haar niet echt veel wijzer met zijn uitspraak: 'Wie niet?'

Kelly kreeg geen gelegenheid om erop door te gaan, want Arnold nam het woord en er was geen speld meer tussen te krijgen. Hij vertelde uitvoerig over zijn werk, Kelly luisterde aandachtig en gaandeweg raakte ze ervan overtuigd dat Arnold van Leeuwen aan de top van een omvangrijk bedrijf stond en dat hij schatrijk moest zijn. Dat laatste gegeven putte ze uit een terloopse opmerking dat een miljonair niet vrij van kopzorgen is, omdat het geld belegd en angstvallig in de gaten gehouden moet worden. 'De som mag niet slinken, maar moet blijven groeien, begrijp je?' vroeg hij met een milde lach om zijn lippen.

Kelly antwoordde: 'Ik heb absoluut geen verstand van grote sommen geld en al helemaal niet van hoe je daarmee moet

omgaan. Volgens mij hebben mijn ouders nog heel ouderwets een spaarbankboekje waar misschien een paar honderd gulden op staat. Ze voelen zich rijk en onbezorgd met dat appeltje voor de dorst. Ik ben het met hun standpunt eens: als je een gulden overhebt, heb je voldoende en mag je niet mopperen.'

Arnolds bulderende lach deed veel mensen omkijken naar hun tafeltje; toen hij dat merkte, dempte hij zijn stem maar de pret bleef erin doorklinken. 'O, wat een kostelijk verhaal! Dat er nog mensen zijn die uit de oertijd stammen en met niks tevreden zijn, kan ik me niet voorstellen, maar ik geloof jou op je woord. Een spaarbankboekje met een paar honderd gulden erop en dan toch gelukkig kunnen zijn, dat lijkt mij een kunst die ik liever niet machtig ben. Ik hou van veel geld, vooral van de macht ervan, die ervoor zorgt dat er voor jou geen deur gesloten blijft.'

Kelly lachte zuurzoet. Als hij zo praatte, vond ze hem minder aardig en kreeg ze sterk het gevoel dat hij haar een dom provinciaaltje vond. Zo had hij haar al eens lachend genoemd. Hij zou het waarschijnlijk als een grap hebben bedoeld, maar gek genoeg bleef zij het zich herinneren. Het stoorde haar, toch besefte ze deksels goed dat ze zich geen rare dingen in het hoofd moest halen. Ze mocht hem voor de gezelligheid Arnold noemen, verder stond hij ver boven haar en benaderde hij haar puur zakelijk. Jammer... Ja, toch jammer dat haar hart niet wilde meedoen aan haar verstandelijke redematies...

Later die avond, toen Kelly in haar eentje weer in haar voormalige studentenkamer zat, bleef ze in gedachten bezig met Arnold van Leeuwen. Hij had haar keurig thuisgebracht en had jongensachtig opgescheept over zijn auto. 'Wat zeg je van mijn karretje, is het geen pronkjuweel? Het is de allerduurste Jaguar, ik doe het niet voor minder.'

Ze had zijn vraag een beetje omzeild. 'Hij zit erg comfortabel.' Ze vond de auto opzichtig en daardoor lelijk. Vergoelijkend bedacht ze nu dat een zakenman als Arnold van Leeuwen de auto vermoedelijk had aangeschaft als statussymbool. Mensen die aan de top stonden, moesten door

uiterlijk vertoon misschien wel laten zien wie en wat ze waren. Dat leek haar psychisch een vermoeiende bezigheid en ze was blij dat zij dit soort materiële zorgen niet kende. Dan toch maar liever een dom provinciaaltje, bedacht ze met de nodige zelfspot.

Op dat moment ging de telefoon en Kelly had zich amper gemeld toen ze de stem van haar moeder hoorde. Boukje Kalkhoven verzuchtte hardop: ‘Nou, kind, eindelijk heb ik je dan te pakken. Ik heb de hele avond al vergeefs geprobeerd je te bereiken, pa is net naar bed gegaan, ik besloot nog één poging te doen. Waar zat je wel niet, Kelly?’

Deze proestte van het lachen en plaagde: ‘Ik heb vanavond in zeven sloten tegelijk gelopen, dat wil je toch horen, niet, mam?’

‘Helemaal niet!’ zei Boukje. ‘Je kon toch ziek in bed liggen en om niet gestoord te worden de stekker van de telefoon eruit hebben getrokken? Aan zoiets dacht ik. Maar nu zonder gekheid: ben je uit geweest, lieverd?’

‘Dat kun je wel stellen, mam!’ Kelly vertelde en noemde de naam van het restaurant. ‘Dat zegt jou waarschijnlijk niets, ik kan je echter verzekeren dat het er verschrikkelijk chic was en griezelig duur! Het was een zakendiner. Ja, je hoort het goed; je dochter komt nog tot grote dingen, mam!’ Vervolgens vertelde Kelly enthousiast over Arnold van Leeuwen, hoe hij haar nodig had voor zijn zoontje Govert en welk gigantisch salaris hij haar bood. ‘Je begrijpt dat ik daar geen nee tegen kon zeggen, maar de kleine Govert gaf bij mij toch de doorslag. Ik ben gek op kinderen en kan het niet uitstaan als hun onrecht wordt aangedaan. Een kind moederziel alleen in zijn kamer opsluiten gaat mij te ver, hoor, mam!’

Kelly had niet anders verwacht dan dat Boukje het volstrekt met haar eens zou zijn. In haar zorgen om haar enige dochter zei Boukje echter vermanend: ‘Ik vind het maar een warzig verhaal en ik vraag me af waar jij je nu weer instort.’

Kelly onderbrak haar, ze viel geërgerd uit: ‘Wéér!?! Je doet warempel net alsof ik zo’n onbesuisd mens ben! Ik dacht anders dat jullie weinig last van mij hebben gehad, daar heb

ik tenminste altijd mijn best voor gedaan.'

Boukje toonde zich berouwvol. 'Rustig maar, lieverd, het spijt me. Jij bent onze trots, een voorbeeldige dochter, ik had me anders moeten uitdrukken.' Beslist voegde Boukje er toch aan toe: 'Maar ik blijf het een merkwaardige, moeilijk te geloven geschiedenis vinden. Volgens mij heeft die man jou een meelijwekkend verhaal verteld, want je maakt mij niet wijs dat hij moederziel alleen op de wereld staat. Hij moet familie hebben, broers of zusters, in elk geval ouders, die met liefde op dat kleine jochie zouden willen passen. Heb je dat soort dingen niet aan hem gevraagd?'

'Nee, dat is er niet van gekomen. Maar daar kom ik nog wel achter, want ik ga vrijdagmiddag met hem mee naar zijn huis. Om me te oriënteren en te zien of het klikt tussen Govert en mij. Ik kan er een nachtje blijven logeren en waarschijnlijk doe ik dat. Anders wordt het voor Arnold ook zo'n gevlieg heen en weer, en bovendien kan ik een kind niet in een uurtje beoordelen. Daar is meer tijd voor nodig. Je weet dat ik een vrij weekend heb, maar in dit geval kom ik natuurlijk niet thuis.'

'Ach, ach, het zint me allemaal niks,' verzuchtte Boukje zorgelijk, 'en ik weet al wel zeker dat pa hier ook niet content mee zal zijn. Wat heb jij te zoeken bij zo'n man alleen en is hij wel van onze kerk, of heb je daar soms ook niet naar geïnformeerd?'

Kelly viel kregel uit: 'Nee, dat ben ik vergeten. En mam, ik wou dat jij niet zo hopeloos burgerlijk deed! Wil je niet vergeten dat ik zesentwintig ben en dat het allemaal puur zake-lijk is? Ik krijg een goedbetaalde báán aangeboden, mam! Het is voor tijdelijk, dat heb ik daarstraks uitvoerig uit de doeken gedaan. Zodra ik een kans in het onderwijs krijg, al is het maar een deeltijdbaan, krijg ik mijn vrijheid terug en kan ik gaan en staan waar ik wil. Jij had het over een man alleen, maar met hem heb ik niets te maken. Hij hoeft mij alleen maar mijn maandloon uit te betalen, verder ben ik zijn ondergeschikte.' Dat mijn hart dat niet wil snappen, hoef jij niet te weten, dacht ze erachteraan, en Arnold van Leeuwen al helemaal niet.

Ik kan je helaas niet meer bij het handje houden, dacht Boukje, en ze zei: ‘Bel je me zodra je weer thuis bent, Kelly?’

‘Ja, mam, ik zal je stipt op de hoogte houden, je alles tot in de details vertellen!’ beloofde Kelly.

Dat ze met deze belofte voor een dilemma zou komen te staan, wist Kelly nu nog niet...

HOOFDSTUK 2

Voordat Kelly er erg in had, was het vrijdagmiddag en tegen halfvier stopte de Jaguar bij haar voor de deur. Ze zat al een poosje te wachten; toen de bel ging, sprong ze op, griste haar schoudertas van de bank en pakte een klein koffertje. Ze wist nog niet zeker of ze zou blijven overnachten, maar voor de zekerheid had ze het allernoodzakelijkste in het koffertje gestopt. Als een kleine verrassing voor Govert had ze voor hem een sprookjesboek bij zich. Kinderen hielden van voorlezen en plaatjes kijken, wist ze.

Arnold begroette haar met zijn al bekende, charmante lach. En omdat ze meteen op zijn bellen tevoorschijn kwam, prees hij haar: ‘Prettig, hoor, dat je me niet laat wachten, maar blijkbaar al op de uitkijk stond.’ Hij nam galant het koffertje van haar over, legde het op de achterbank en vervolgens opende hij het voorste portier. ‘Pas op, stoot je hoofd niet.’

Arnold startte de auto, Kelly keek hem van opzij aan. ‘Ik denk dat je doodmoe bent na zo’n week vergaderen?’

Hij knikte bevestigend. ‘Ik kan voorlopig even geen vergaderzaal meer zien. En een man als ik doet in zo’n geval dan het enige juiste: ik heb me voor de volgende week op een weekje vakantie getraakteerd. Mocht het jou iets lijken bij mij, dan ben je niet meteen alleen in het grote huis. Je ziet het; ik denk aan alles en altijd vooruit!’ Hij lachte smakelijk. Kelly reageerde ernstig. In haar achterhoofd hoorde ze de bezorgde stem van Boukje en dat deed haar tegen Arnold zeggen: ‘Je loopt wel erg hard van stapel, het moet allemaal

JUBILEUM- OMNIBUS 131

Een jubileumomnibus boordevol heerlijke verhalen

Jubileumomnibus 131 begint met **De geur van heimwee** van Henny Thijssing-Boer, een spannend verhaal over een jonge vrouw die haar vertrouwen stelt in een welgestelde man, maar hij is niet wie hij lijkt. In **Gelukkig begin** van Gerda van Wageningen raakt de jonge styliste Meike betrokken bij het drankprobleem van haar opdrachtgever. De derde en laatste complete roman is **Double date** van Hetty Luiten. De twee korte verhalen zijn geschreven door Jaap van den Beukel (**Chocolaatjes**) en Ina van der Beek (**Verrassing!**).

ISBN 978 90 205 3465 8 • NUR 344

Z&K

www.zomerenkeuning.nl